

[Bilgrav-Nielsen]

ved adskillige lejligheder vedtaget med stort flertal, og nu er denne holdning også ved at slå igennem i EF.

Den 12. januar i år forelå der fra EF-udvalget om Udvikling og Samarbejde et beslutningsforslag om, at medlemslandene bl.a. i højere grad satser på den humanitære sikkerhedspolitik. I forslaget konstateres det bl.a., at de fleste EF-lande endnu ikke har nået FNs mål for støtte til udviklingslandene, og at visse medlemslande endog kun yder halvdelen af måltallet, »samtidig med at de samme lande fortsat øger deres allerede meget store militærudgifter«.

I forslaget konstateres det endvidere, »at en nations sikkerhedsmæssige situation alt for ofte vurderes ene og alene ud fra dens militære kapacitet, og at der burde lægges langt mere vægt på de ikkemilitære sikkerhedsaspekter som det eneste middel til at gennemføre en stabil og varig økonomisk og social udvikling«.

Danmark er ikke under anklage for at yde for lidt i ulandsbistand. Det skyldes, at Folketinget i marts 1985 vedtog Det Radikale Venstres beslutningsforslag om en årlig stigning i ulandsbistanden på gennemsnitligt ca. 450 mill. kr. pr. år indtil 1992. Dette 7-årige danske forlig om ulandsbistanden betyder, at vi her i landet allerede er i gang med en omprioritering af den sikkerhedspolitiske indsats, således at den humanitære del får stadig større vægt, præcis som FN har foreslået det så ofte, og præcis som man nu drøfter det i EF.

Det Radikale Venstre vil opfordre regeringen til, at den ved enhver given lejlighed tilskynder andre lande til at tage de samme skridt, og vi vil opfordre regeringen til ved enhver lejlighed at søge tilslutning til, at et lands internationale sikkerhedspolitiske indsats fuldt så meget måles på dets humanitære indsats for udviklingslandene som på militærudgifternes størrelse. Så når udenrigsministeren eller forsvarsministeren møder kritik f.eks. fra USA om, at vore forsvarsudgifter er for små, så spørg dem, hvad de yder i ulandsbistand, og de bliver tavse. De yder mindre end 1/3 af, hvad Danmark yder. England og Italien yder lidt mere end 1/3 af, hvad Danmark yder; Vesttyskland yder halvt så meget som Danmark.

Det er vist fremgået af det, jeg her har sagt, at Det Radikale Venstre ikke kan ac-

ceptere en stigning i militærudgifterne. Vi mener tværtimod, at der kan og bør gennemføres nedskæringer. Det danske forsvar er overadministreret. Der er en overkapacitet, som især på kaserneområdet er blevet klart afdækket i garnisonsrapporten. Desværre har vi gang på gang fået konstateret, at der ikke her i Folketinget er flertal for at gennemføre besparelser. Det beklager vi. Så vil vi gøre alt, hvad vi kan, for, at der i det mindste ikke bliver tale om en forøgelse af de danske militærudgifter. Vi må opfordre såvel Socialdemokratiet som regeringen til meget nøje at overveje, hvilke konsekvenser aftaler om stigende militærudgifter kan få for indgåelse af aftaler om de kommende års finanslove.

Det Radikale Venstre må for sin part klart melde fra over for indgåelse af finanslovsforlig, som betyder, at vi skal acceptere militærudgifter, der stiger ud over det nuværende niveau inklusive den nugældende reguleringsordning.

Arne Melchior (CD):

»Vi elsker vort land, og med sværdet i hånd skal hver udenvælts fjende beredte os kende«. Det var disse berømte linjer, som nogle lavede lidt om på, da sangen blev sunget – hvad den tit blev – i de fem forbandede år. »Med sværdet i hånd skal hver udenvælts fjende beredte os kende«. Men Holger Danske sidder ned iklædt sin uniform, og han sover; han har ikke sværdet i hånd, det ligger passivt foran ham.

Jeg gætter mig til, at han den 9. april 1940 om morgenen vågnede på det ene øje ved støjen af de nazistiske bombefly og sagde til sig selv: det var da underligt, det havde jeg ikke regnet med – og så sov han videre, imens hans landsmænd begyndte at synge alsang og gå algang for freden og for den nationale værdighed.

Jeg tør nok påstå, at hvis ikke nogen af algængerne havde været villige til i deres ransel, når de pakkede den til gåturen med madpakken, også ved siden af at medtage noget krudt og lignende, så ville den situation ikke være indtrådt, som fik general Montgomery til i maj 1945 at sige om den danske modstandsbevægelse, at den var »second to none« og dermed skaffede Danmark dets nationale ære og retten til medetablering af De Forenede Nationer.